

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Flemming-Kulesza (przewodniczący)

SSN Józef Iwulski (sprawozdawca)

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z powództwa "C. P." Spółki z o. o. w B.

przeciwko W. J.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2011 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w T.

z dnia 7 września 2011 r.,

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 września 2011 r., ... 14/11, Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w T.: 1) odrzucił zażalenie powódki wzajemnej "C. P." Spółki z o.o. z siedzibą w B. na postanowienie Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w B. z dnia 8 czerwca 2011 r., ... 7/11, którym odrzucono zażalenie powódki wzajemnej na zarządzenie przewodniczącego w Sądzie pierwszej instancji z dnia 21 marca 2011 r. o zwrocie pozwu wzajemnego wniesionego przeciwko pozwanemu wzajemnemu W. J. o zapłatę kwoty 50.000 złotych oraz 2) zasądził od

powódki wzajemnej na rzecz pozwanego wzajemnego kwotę 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania zawarte w punkcie drugim postanowienia Sądu Okręgowego powódka wzajemna wniosła zażalenie, w którym zarzuciła naruszenie art. 371 oraz art. 98 § 3 k.p.c. "poprzez doręczenie odpisu zażalenia powoda (Y) stronie pozwanej i w ten sposób wywołanie kosztów zastępstwa procesowego". Żaląca się podniosła, że zarządzenie przewodniczącego o doręczeniu odpisu apelacji stronie przeciwnej powinno być wydane wówczas, gdy nie zachodzi potrzeba uzupełnienia braków apelacji lub gdy strona apelująca braki te uzupełniła w wyznaczonym terminie. Sąd Rejonowy błędnie doręczył stronie pozwanej zażalenie wniesione przez powódkę wzajemną w dniu 14 czerwca 2011 r., gdyż zażalenie to było obarczone brakiem formalnym (nieuiszczeniem opłaty sądowej). Następnie Sąd Okręgowy odrzucił to zażalenie z powołaniem się na nieusunięcie w terminie jego braków formalnych. W tym układzie zażalenie powódki wzajemnej nigdy nie powinno zostać doręczone pozwanemu wzajemnemu, a tym samym powódka nie wywołała potrzeby obrony praw strony pozwanej. Żaląca się wniosła o uchylenie punktu drugiego zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jej rzecz od pozwanego wzajemnego kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest bezzasadne, już choćby z tego względu, że powołuje się na obrazę art. 371 k.p.c., którego Sąd Okręgowy w ogóle nie zastosował w postępowaniu zakończonym wydaniem zaskarżonego postanowienia. W myśl art. 371 k.p.c., po doręczeniu apelacji stronie przeciwnej sąd pierwszej instancji przedstawia niezwłocznie akta sprawy sądowi drugiej instancji. Jest to przepis, który odnosi się wprost do postępowania apelacyjnego. Natomiast w postępowaniu zażaleniowym stosuje się art. 395 § 1 k.p.c., zgodnie z którym akta sprawy wraz z zażaleniem sąd pierwszej instancji przedstawia sądowi drugiej instancji po doręczeniu zażalenia stronie przeciwnej, a w przypadkach gdy ustawa przewiduje doręczenie zaskarżonego postanowienia tylko jednej ze stron oraz w przypadkach

wskazanych w art. 394 § 1 pkt 5 k.p.c. - niezwłocznie po złożeniu zażalenia bez doręczenia go stronie przeciwnej, przy czym odpowiedź na zażalenie może być wniesiona wprost do sądu drugiej instancji w terminie tygodniowym od dnia doręczenia zażalenia. Przepis art. 395 § 1 k.p.c., który w postępowaniu zażaleniowym ma bezpośrednie zastosowanie, wyłącza w tym względzie potrzebę sięgania do art. 371 k.p.c. jako do przepisu, który z mocy odesłania zawartego w art. 397 § 2 zdanie pierwsze k.p.c. miałby odpowiednie zastosowanie w postępowaniu zażaleniowym.

Niezależnie od powyższego należy dodać, że przywołanie przez żalącą się art. 371 k.p.c. (który jedynie statuuje spoczywający na sądzie pierwszej instancji obowiązek niezwłocznego przekazania akt sprawy sądowi drugiej instancji po doręczeniu odpisu apelacji stronie przeciwnej) zupełnie nie koresponduje z treścią podnoszonego w zażaleniu twierdzenia, iż brak formalny zażalenia złożonego przez powódkę wzajemną (nieuiszczenie należnej opłaty sądowej) powinien powodować zakaz doręczenia odpisu tego zażalenia stronie przeciwnej, wobec czego skarżąca nie wywołała potrzeby podjęcia przez pozwanego wzajemnego obrony jego praw.

Z analogicznych względów nie można uznać za usprawiedliwiony zarzutu naruszenia art. 98 § 3 k.p.c., bowiem przepis ten jedynie określa katalog niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata (a z mocy art. 99 k.p.c. również reprezentowanej przez radcę prawnego), do których zalicza się wynagrodzenie (nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach) i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. W tym sensie zasądzając na rzecz pozwanego wzajemnego - jako strony wygrywającej spór w postępowaniu zażaleniowym - koszty zastępstwa procesowego wykonywanego w imieniu pozwanego wzajemnego przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego (przewidziane w katalogu ujętym w art. 98 § 3 k.p.c.), Sąd Okręgowy w żadnym wypadku nie dopuścił się obrazy art. 98 § 3 k.p.c.

Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2009 r., I PZ 17/09 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 207), w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym obowiązuje związanie zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa procesowego (art. 378 § 1 w związku z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c.; por.

też uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., zasadę prawną, III CZP 49/07, OSNC 2008 nr 6, poz. 55).

Ponieważ żaden z zarzutów naruszenia prawa procesowego podniesionych w zażaleniu nie jest uzasadniony, Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.